

Predmet: Srebrenica (okr. Nedeljko Milidragović i dr.)

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 8/2015

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Glavni pretres: 07.02.2017.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Odbrana okrivljenog Milivoja Batinice

Iznoseći svoju odbranu, okrivljeni Milivoje Batinica naveo je da je 1992. godine izbegao iz Sarajeva u Zrenjanin, gde su ga pripadnici policije krajem juna 1995. godine na ulici uhapsili i sproveli u Sremsku Mitrovicu, odakle je odveden na Jahorinu. Na Jahorini je bio Centar za obuku Specijalne brigade policije Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske u kojem je postao pripadnik te brigade, i to 3. voda prve čete. Njegov neposredni nadređeni bio je komandir čete Tomislav Krstović. Od optuženih je na Jahorini video Nedeljka Milidragovića i Aleku Golijanina, dok ostale optužene u tom periodu nije poznavao. Najveći broj pripadnika njegove jedinice činili su ljudi koji su, kao i on, prisilno dovedeni. Tretirali su ih kao izdajnike i dezertere. Bili su smešteni u hotelu „Jahorina“, gde su bili svi vodovi, odnosno dve čete, sa ukupno oko 250 pripadnika. Svakodnevno je vršena obuka, radilo se o vežbama, ali im nije držana teoretska nastava. Tokom boravka na Jahorini bio je smešten u sobi zajedno sa Ljubišom Janjićem i momkom koji se prezivao Mršić, koji je nakon desetak dana otišao u Srbiju. Dana 11. ili 12. jula 1995. godine na Jahorinu su došli autobusi, pa su svi otišli u selo Bjelovac i smestili se u školu, gde su prenoćili. Nije siguran da li su u Bjelovac došle obe čete koje su bile na Jahorini, ili je došla samo jedna. Sutradan su otišli u Potočare. Bili su blizu baze UNPROFOR-a, u kojoj su bili pripadnici Holandskog bataljona. U bazu nisu ulazili, niti mu je poznato šta se kasnije dogodilo sa Holanđanima, odnosno, nije mu poznato da su se isti predali. Oko baze bilo je nekoliko hiljada ljudi. To su bili civili - žene, deca i stariji ljudi, i samo desetina muškaraca srednjih godina. Ljudi su bili uplašeni, ali ih niko nije sprečavao da se kreću. Zadatak njegove jedinice je bio da čuva red, odnosno da okupljene ljude niko ne dira. Čuo je da su pripadnici Armije BiH tokom 1992. i 1993. godine ubijali srpsko stanovništvo, pa su ih čuvali zbog eventualne osvete. I sâm je uočio da su ne samo u Bjelovcu, gde su bili smešteni, nego u čitavom tom kraju spaljene kuće. Uočio je u Potočarima i pripadnike Vojske Republike Srpske (VRS). Dok se nalazio u Potočarima, došli su autobusi, za koje misli da su došli po civile. Oko 13 ili 14 časova njegova jedinica je dobila naređenje da se vrati u Bjelovac, tako da mu nije poznato šta se kasnije dešavalo sa civilima. Te, ili sledeće večeri, krenuli su iz Bjelovca sa zadatkom da obezbeđuju put Bratunac–Konjević Polje. Rečeno im je da treba da obezbede da autobusi sa ženama i decom, koji će krenuti iz Bratunca, nesmetano prođu prema Konjević Polju i dalje prema Tuzli. Odvezli se se autobusima, pa su nakon pola sata vožnje, negde oko 22 časa, došli do lokacije na putu gde su razmešteni u grupama od po 2-3 vojnika na udaljenosti od oko 20 do 30 metara. Na deonici puta gde se nalazio, ispred je bila šuma, put je bio krivudav i tokom noći se pucalo sa svih strana. Ljudi su bili uplašeni, pa su pucali u pravcu odakle bi čuli bilo kakav zvuk. Posebno su bili napeti jer se tokom noći predao jedan pripadnik Armije Bosne i

Hercegovine (Armije BiH), koji je tom prilikom bacio bombu od koje je jedan policajac poginuo. Pred zoru je došlo do smirivanja, ali se i dalje negde čula rafalna paljba, mada nije mogao da odredi iz kog tačno pravca dolazi i ko na koga puca. Tog dana počeli su da se predaju pripadnici Armije BiH, pa ih se ukupno predalo oko 20 do 30. Neki od njih su imali uniforme, a neki su bili u civilu, nisu imali oružje. Ljude koji su se predali skupljao je kamion u kojem su bili pripadnici VRS, a koji je došao iz pravca Konjević Polja i produžavao je prema Bratuncu. Iz kamiona su, preko megafona pozivani Muslimani da se predaju. Ljudi koji su se predali nisu bili vezani, niti je svedokova jedinica imala naređenje da ih predaje vojnicima u kamionu. Druge vojnike koji su bili na toj deonici puta, a koji nisu pripadali njegovoj jedinici, razlikovao je po uniformama. Naime, pripadnici njegove jedinice imali su preko uniforme plave pancire, dok su ovi vojnici bili u različitim uniformama. Pripadnici njegove jedinice su samo čuvali ljude koji su se predali, a kada bi kamion naišao, ljudi su sami u njega ulazili. Tog dana autobusi koje su trebali da obezbeđuju nisu naišli. Sa lokacije na kojoj se nalazio, okrivljeni nije mogao da vidi da li se i na drugim delovima puta Muslimani predaju. U ranim poslepodnevnim satima vratili su se u Bjelovac, a sutradan su išli u pretres terena kroz šumu prema Konjević Polju – tražili su pripadnike Armije BiH koji se nisu predali. Dok se nalazio na putu, nije video vozilo UNPROFOR-a. Nikada nije bio u Kravicama, i ranije nije ni čuo za hangar. Samo je nakon povratka u Bjelovac čuo da se u Kravicama dogodio incident – naime, da je Musliman koji se predao oteo pušku i ubio zamenika komandanta Šekovačke brigade. Za vreme ovih događaja sa njim su se nalazili i pripadnici istog voda Miroslav Belić, Nikola Rudan i Janko Cerovina, koji to mogu i da potvrde. Inače, nikada nije imao nadimak „Arkan“, niti mu je poznato da su neko u jedinici tako zvali. Delo za koje se tereti nikada ne bi mogao da počini, jer je i sâm dete iz nacionalno mešovitoj braka. Tokom 2011. godine u ambasadi BiH u Beogradu davao je izjavu istražiteljima Tužilaštva BiH u vezi sa događajima u hangaru. Smatra da je greškom u postupku, jer je od Tužilaštva BiH u aprilu 2012. godine dobio mejl u kojem ga istražitelj Nuriz Brkić, sa kojim je razgovarao, obaveštava da je došlo do greške u prepoznavanju, odnosno da ga je neki svedok prilikom prepoznavanja zamenio sa drugim licem.

Odbrana okrivljenog Aleksandra Dačevića

Okrivljeni Aleksandar Dačević nije želeo da iznosi svoju odbranu u ovoj fazi postupka.

Odbrana okrivljenog Bore Miletića

Okrivljeni Bora Miletić nije želeo da iznosi svoju odbranu, već je ostao pri iskazu koji je dao pred TRZ 1. septembra 2015. godine, pa je sud odlučio da se izvrši tonsko emitovanje tog iskaza.

U iskazu koji je dao pred TRZ, okrivljeni Miletić naveo je da je kao izbeglo lice iz Hrvatske, 29. juna 1995. godine uhapšen u Beogradu i prebačen prvo u Bijeljino pa na Jahorinu, gde su mu rekli da je postao pripadnik Policije Republike Srpske. Na Jahorini je bilo mnogo ljudi koji su, kao i on, na silu dovedeni. Komandir njegovog voda bio je okrivljeni Neđo Milidragović. Nije komunicirao sa drugim pripadnicima voda, povukao se u sebe, jer je odmah po dolasku doživeo neprijatnost. Naime, po dolasku se požalio kolegi sa kojim je bio smešten u sobu, da je nasilno doveden, pa ga je ovaj uputio na dežurnog. Kada je to rekao dežurnom, ovaj ga je upozorio da ne stvara probleme jer će ga to skupo koštati. Sutradan, nakon obuke koju im je držao komandir Neđo, pozvan je kod dežurnog, gde ga je sačekao visok čovek duge kose koji ga je uveo u jednu salu i pretukao. Slomio mu je dva gornja zuba i dva rebra. Zbog toga nekoliko dana nije ni išao na obuku. Obuka se sastojala od vežbi i od priče – teoretske nastave. Bio je pripadnik 2. voda, ali se ne seća ni jednog imena ostalih pripadnika voda, jer se, kako je prethodno objasnio, povukao u sebe. Sa Jahorine su 11. jula krenuli na teren, i tek tada je zadužio automatsku pušku.

Komandir voda im je rekao da idu na teren u neko selo kraj Drine, čijeg se imena ne seća. Sutradan su autobusima otišli do nekog puta, a autobus u kojem se nalazio zaustavio se kraj vojnika UNPROFOR-a koji su se predali – video je da su podigli ruke uvis. Izašli su iz kamiona i otišli sve do baze UNPROFOR-a, oko koje je video žene i decu. Neđo im je naredio da idu u pretres terena, da provere da li u kućama koje su u okolini videli ili u šumi ima Muslimana. Pronašli su jednog dečaka kojeg je komandir Neđo predao jednoj grupi vojnika. Pretraživali su teren čitav dan, a pred mrak su se vratili do asfaltnog puta, gde su ih čekali autobusi koji su ih vratili u selo gde su bili smešteni.

Tokom tonskog emitovanja iskaza, advokat Perković, branilac okrivljenog Dragomira Parovića, iznosio je primedbe da se iz tonskog zapisa ne može zaključiti ko sve sa okrivljenim razgovara, pa kada mu predsednica veća nije dozvolila da iznosi primedbe u ovoj fazi postupka, najavio je otkazivanje punomoćja. Prekidao je tonsko emitovanje iskaza tražeći da se konstatuje kako je otkazao punomoć i da želi da napusti sudnicu, na šta ga je predsednica veća upozorila da je, i nakon otkazivanja punomoćja, u obavezi da nastavi da zastupa klijenta još 30 dana, te da će ga, u slučaju napuštanja sudnice, novčano kazniti. Predsednica veća je konstatovala da je advokat Perković branilac po zameničkom punomoćju advokata Ljubomira Apra, kojeg je angažovao brat okrivljenog, i ukazala okrivljenom da treba da ga obavesti da je u obavezi da pristupi na glavni pretres koji je zakazan i za sutradan, odnosno za 8. februar 2017. godine. Okrivljeni je naveo da je i sâm zatečen ovim, da on advokata Perkovića smatra svojim braniocem, jer se advokat Apra nikada nije ni pojavio na pretresu, pa je obavio kratku konsultaciju sa svojim braniocem. Nakon ovoga je, kako mu je advokat Perković sugerisao, otkazao punomoć svojim braniocima.

Fond za humanitarnu pomoć